

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

Rei, a pesar de tot

“La dona més fotografiada del món (Lady Di) encara és molt més popular que l’ombrívol príncep Carles, ferit per l’anunci de divorci, perseguit per l’eco de les converses telefòniques amb Camilla Parker-Bowles. La cosa més curiosa és que res d’això demostra que Carles no pugui ser un bon rei.”

Després de fer l’apologia del rei d’Espanya el costum és ara marcar un termini peremptori a la monarquia britànica. Agafes el tallacigars, alces una cella i dius: “Es qüestionà d’una dècada”. És clar que les monarquies d’avui

no tan sols necessiten legitimitat: la popularitat també és molt convenient i no és sostenible que la guerra entre els prínceps de Gal·les faci més popular una monarquia com la britànica, el Rolls Royce de les monarquies europees. En tot cas, això no s’arregla anant en bicicleta, com un monarca nòrdic qualsevol.

Fins ara, Diana portava avantatge, si havia practicat l’adulteri era per venjança contra un marit que l’enganyava amb Camilla Parker-Bowles. Però tinguem en compte que Diana tenia les seves *liaisons* amb homes sempre solters, com James Hewitt. De cop i volta, la seva relació sexual amb Will Carling –un crac del rugbi, capità de la selecció anglesa– ha tingut com a conseqüència el trencament d’un matrimoni. Aquí pot produir-se un *volte face* en la popularitat de Lady Di entre les dones britàniques: ja no és la dona que es revenja legítimament de les infidelitats del marit, sinó la vampiresa capaç d’entrar a casa teva i emportar-se el teu marit com qui recull la roba per la tintoreria. Julia Carling, la dona de l’estrella del rugbi, ho ha sabut fer arribar a les primeres planes de la premsa sensacionalista britànica, no sempre propensa a la manca de veracitat. Diana de Gal·les ha dit que Carling mai no ha estat amant seu, però aquesta vegada la creu poca gent.

El divorci dels Carling pot capgirar el sentit de l’opinió pública, fent-la més favorable al príncep Carles. Als pubs, perruqueries i oficines d’apostes, Lady Di ja ha deixat de semblar una màrtir. Davant les càmeres de

televisió, Carles confessa la seva relació adúltera amb Camilla; després, Diana confessava l’idil·li amb James Hewitt. Era un empat i la fràgil i dolça princesa era perdonada per la gent i la premsa que li són del tot fidels. Carles quedava com un adúlter imperdonable i, a més a més, antipàtic. Ja no en parlem d’aquella aura de distància i misteri tan necessària per les monarquies, segons el constitucionalista Walter Bagehot, fundador de *The Economist* –el setmanari que, segons sembla, ara llegeixen a Espanya fins i tot els regidors de pompes fúnebres de ciutats de deu mil habitants– certament, l’aferr Carling potser no serà el naufragi definitiu de Diana Spencer però li pot servir de bona advertència si vol continuar fent ús de la seva popularitat per concretar l’estratègia megalòmana contra la família reial britànica. En tot cas, la dona més fotografiada del món encara és molt més popular que l’ombrívol príncep Carles, ferit per l’anunci de divorci, perseguit per l’eco de les converses telefòniques amb Camilla Parker-Bowles. La cosa més curiosa és que res d’això demostra que Carles no pugui ser un bon rei. Té el sentit de responsabilitat de sa mare, la reina Isabel, i això és dir molt. A efectes d’aquella professionalitat que només s’aprèn amb l’experiència directa, li haurà passat com al seu rebesavi Eduard VII, condemnat a esperar gairebé tota una vida fins a la mort de l’emperadriu Victòria. Com son pare, Carles manté una rigorosa relació amb el dolor, com els personatges de les novel·les de Sir Laurence Van der Post, el seu gran mestre. En realitat, a qui vulgui entendre el príncep de Gal·les més li val llegir els llibres de Van der Post que mirar les fotografies de la premsa del cor.